

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Γιὰ μιὰ θεωρία τῆς ὁμηρικῆς.

~~Ὡς χεῖρογραφοὶ δὲν ἀνδρῶτο καὶς
πῶς εἶναι δυνατόν ὁ νόμος νὰ περιμένῃ τὸ φιλόσοφος~~

εἰς τὸ πού δα' εἶναι τῆς νῆς τὸ ἐνδεδῆν νῆο ἀπ' ὅ,τι ἔχει μέχρι
σήμερα εἰσῶδει - δα' εἶναι τῆς τῆς Ἀγνῶσια πού χρόνια ἔργα
περιμένῃ τῆς εὐφρασίης τῆς. Πῶς εἶναι δυνατόν ἢ Ἄγνῶσια
δὲν εἶναι νὰ εἶναι ^{ἢ ἄλλο} καὶ ^{ἢ ἄλλο} μὴ εἶναι καὶς νὰ παραδέχῃ
πῶς ἢ ἀνδρῶτο μὲς εἶναι τῆς ἀνδρῶτο μὲς τῆς Ἀγ-
νῶσια αὐτῆς νὰ παραδέχῃ ἀδύνατα μέχρι σήμερα δα
πῶς παροχῶτα ν' ἀναμαρτύει τὸ νῆο νῆο πού δα' τῆς
δοσε τῆς εὐτυχία.

Τίποτα τὸ καινότερον δὲν νῆαρχε δὲν νόμο ἢ ἔδο
καὶ ἢ Ἀγνῶσια δὲν εἶναι νῆς τὸ καινότερον. δὲν εἶναι ἔνα
ἀγνῶτο μὲς χαμῆς μὲς δα' οὐκ ἔστιν ἔνα τῶν ὅ,τι
πολλοῦ - εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ χῶμα πού μέχρι σήμερα
παταρε.

~~Μὰ νὰ ποῦν~~ ὁ ἀνδρῶτο δὲν εἶναι ἀνδρῶτο - εἶναι
αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ ἀνδρῶτο τῆς Ἀγνῶσιας. αὐτὸς, μαρ
μὲ ὅ,τι δα' ὅ,τι γέφυρ τῆς Ἀγνῶσια μὲς τῶν, εἶναι ἢ
ἴδια ἢ Ἀγνῶσια. Πῶς δα' μὴ ποῦν νῆαν διαφορεμένα;
ὁ ἀνδρῶτο καὶ ὅ,τι δα' ὅ,τι ἔχον ὁμοιογενεῖ μὲς
δὲν Ἀγνῶσια, γοῦν μὲ τὸς νόμους τῆς, δὲν νῆαν ἔνα
τὸ διαφορεμένο ἀπ' ὅ,τι αὐτῆς προβάται.

Λοιπὸν ^{ἢ ἄλλο} αὐτὸ πού μὲς ὁ ἔνας σήμερα εἶναι νὰ ποῦν
ποῦν νὰ εὐφραστοῦν τῶς νόμους τῆς Ἀγνῶσιας αὐτῆς.
Μὲς δὲν ἀνδρῶτο δα' τῆς ἔνας - μὲς δὲν ἀνδρῶτο
καὶ ὅ,τι δα' ὅ,τι. ἢ ἔνα ἢ φιλοσοφία νῆαν μὲς νῆαν
νῆαν ποῦν. ~~Ἀγνῶσια δα' ὅ,τι τῆς εὐδαιμονίας. ἢ μὲς
δοδοῦς μας εἶναι νὰ φέρῃ δὲν φιλοσοφία τὸ νῆαν χαρῆς
νῆαν τῆς εὐδαιμονίας. τῆς ἔνας, τῆς παρατήρησι,
τὸ πῶς αὐτῆς. ἢ θεωρία δὲν εἶναι νὰ εὐφραστοῦν~~

~~καὶ ἄλλοι~~

δόν άνθρωπο τι πρέπει να κάνει από σήμερα. Έχεις, ψευδώς από την θουήρωσι να του προβάει το τι κάνει - από ποιο παγιά. Από τον μαυρό που γεννήθηκε.

1 ~~Η θουήρωσι της θουήρωσις ατέρως από τον αέρα-
της. Χαμίσος μέσα στο γαβύριδο των ενόχων του
ανθρώπου, βουρλουφώντας ανάμεσα στον ήρωα, στον
προδότη, στον άδικο και στον έγκληματία, ελαχιστίως
μωροδία στο βωμό της τέχνης και της ευλασής, δεν
μπορούμε να υρατίσουμε από το άχρηστώδη έρωτήμα:
Γιατί; Γιατί, μοιραία, άγιοι σέρνουμε τα βήματα μας
στην γαβύρα, άγιοι γορλιζουμε έφουδενωμείους στο
εισοβολία ή στο βωμό, άγιοι παραδινόμαστε στον πόθο
και τη φαντασία και άγιοι στο πάθος και την άγνεία;
Γιατί άγιοι, ως χυμίσος από το μύθο ζυγών να σερπίγουν
και να σιωπώσουν τον πόθο - και άγιοι ζυγών να αγα-
πήσουν και να δημιουργήσουν; Γιατί να αγαπούμε το ω-
ραίο και να μισούμε το άσχημο;~~

* Και η ανάνησι ηδύει ^{πρωί της} μια νύχτα, όταν το φεγγάρι
έδινε τις αχλίνες του να χαϊδεύουν τα χαίμια μέλη ενός
αγάματος που δάκρυα έβριζε με το σιωπής της νύχτας
μέτα χέρια θάνατλα υγρά από γαβύρια - σαν να ζυγού-
σε να φουρτίσει στο νερό το ^{απύρο} (το ήθος των διαμαντιών) ε' ου-
ρανού με σίμν οδοδεση αγιασιά του:

~~Για να ζυγίσει με το!~~
πώς σου μια πιαία από τον σ' ήθος πρής του αλφ

~~1~~ Η θουήρωσι ή φωίδισοι σαν κόνει (duro) αίτημα
μέτα από τα βωμό του πνύματος (Ηταν η φωνή του δίκου
Ποδου που βρήκε εύρασι σε μια θυρή ~~απύρο~~ έυβι-
~~ου~~) Ηταν η φωνή του (πνύματος) που σερπίγανε την οδο
και ^{ταί τον ποτό} σε μια θυρή που το ήθάν είχε αμνησίδα με θουή-
ρο το άμψαν είχε χυρίσει μέσα σε μια οδοδεση αγιασιά
Μετα σ' αυτό το βιβλίο ής η φράσις των όντων δά βρήγο
την έρμηνεία του με την θουήρωσι - ηθ θουήρωσι το
αυτός των έωγηθωσών της.

#